

Tijdschrift tot bemoediging, lering en bevestiging van de waarheid,
die in Christus Jezus is.

J. v.d. Heijdenstraat 17, 3817 JE Amersfoort. Tel.: 033 - 4619171
zie: www.JezusVerlosser.nl Email: info@JezusVerlosser.nl

***Zijn we werkelijk verlangend naar de zegen als beloofd
en is ook ons hart bereid?***

***De beloften van de Vader zijn voor ieder die gelooft
zoals in de oude tijd.***

***Hij wil dat ons hart vervuld wordt, overvloedig
als de Meester tot ons zegt:
breng uw vaten, breng er veel.***

***Hij wil dat ons hart gevuld wordt, overvloedig,
overvloedig en geheel***

Laat ons lege vaten brengen, door het bloed van Jezus rein.

't Hoofd omhoog, het hart naar boven (de eerste brief van Petrus)

Hoofdstuk 1

1. Petrus, een apostel van Jezus Christus, aan de vreemdelingen, die in de verstrooiing zijn in Pontus, Galatië, Kappadocië, Asia en Bitynië,....

Voor ons ligt een brief van Petrus. Het is weleens goed om te doen alsof dit niet alleen maar een brief is die in de Bijbel staat, in het Nieuwe Testament, maar een brief die aan ons persoonlijk gericht is. Zouden we hem met nieuwsgierigheid openen wanneer we hem op een morgen in onze brievenbus zouden aantreffen? Zo'n brief aan vreemdelingen? Of voelen we ons daardoor niet aangesproken omdat we geen vreemdelingen hier op aarde zijn, maar ons daar juist erg op ons gemak voelen?

Wanneer we de post uit de brievenbus halen dan gaan we er vlug doorheen om te zien of er nog iets leuks bij zit. De blauwe enveloppen zijn niet zo interessant, evenmin als de bankafschriften. Een brief echter die met de hand beschreven is en waarvan we het handschrift herkennen als van een goede kennis, die scheuren we meteen open en wachten niet eens tot we een briefopener hebben. Wat zou hij schrijven, wat is er voor nieuws?

Dit is een brief van Petrus. Nou, zult u misschien zeggen, die leefde zo'n tweeduizend jaar geleden, hoe zou die nou iets interessants of lezenswaardigs kunnen schrijven over de situatie waarin ik mij bevind anno nu? Dat nu is meteen al het bijzondere aan de Bijbel. De Bijbel is het Woord van God en is dus – hoewel God daarvoor mensen gebruikte – geschreven door Eén die wist wat in de toekomst komen zou. Petrus getuigt daar zelf van in de brief die we nu voor ons hebben. Meteen al in het eerste hoofdstuk geeft hij aan (vers 10 en 11) dat de profeten die in de Bijbel hebben gesproken nagespeurd hebben “op welke of hoedanige tijd de Geest van Christus in hen doelde,....”. De Geest van Christus was dus in hen en die openbaarde hen dingen die ze onmogelijk konden weten of bevroeden. Niemand immers kan in de toekomst kijken of daar op de een of andere manier betrouwbare dingen over zeggen? Niemand? Er is er één die, zoals Hebr. 13:8 ons zegt,

van alle tijden is en alles weet: "Jezus Christus is gisteren en heden dezelfde en tot in eeuwigheid". En de profeten schreven de dingen op die de Geest van Christus, die in hen was, hen bekend maakte.

Dat maakt de Bijbel tot een bijzonder belangwekkend boek. Geen ander boek is in staat ons op betrouwbare wijze duidelijk te maken wat de toekomst ons brengt. De Bijbel doet dat wel, in heldere taal en op overtuigende wijze. Dan moeten we wel kennis willen nemen van wat er in de Bijbel staat, opdat we licht zouden ontvangen voor onze levensweg.

Psalm 119 : 130 zegt: "Het openen van uw woorden verspreidt licht. Het geeft de onverstandigen inzicht." Dat is een tekst waar we onze hand op mogen, maar ook moeten leggen.

De tekst spreekt over onverstandigen. Meestal zien we onszelf niet zo. Wij menen dat we best wel verstandig zijn en redelijk mee kunnen spreken wanneer het over de dingen van deze wereld gaat. We zijn niet van gisteren immers. We weten wel wat in de wereld te koop is. Wanneer we zo de Bijbel lezen zullen we echter geen licht ontvangen.

Petrus laat daar in zijn brief ook geen enkele twijfel over bestaan. In het tweede hoofdstuk schrijft hij in vers 2: "en verlang als pasgeboren kinderen naar de redelijke, onvervalste melk...". Als pasgeboren kinderen? We zijn toch volwassen mensen, die het klappen van de zweep kennen? De Bijbel houdt ons echter iets anders voor: wanneer we de dingen willen zien in Gods licht, dan moeten we beseffen dat we geen volwassenen zijn, maar nog kinderen die moeten groeien door het drinken van de zuivere melk. Het wonder van de Bijbel, en daarmee het ontegenzeggelijke bewijs dat de Bijbel daadwerkelijk Gods Woord is, is dat als we ons opstellen als "onverstandigen" en als "pasgeboren kinderen" we licht zullen ontvangen. Misschien schijnt dat licht wel heel anders dan we altijd hebben gedacht en laat het wel dingen zien die we nooit eerder hebben gezien. Dat is Gods bedoeling met Zijn Woord, zoals Jesaja al schreef in hoofdstuk 55:7 van het gelijknamige bijbelboek: "De goddeloze verlate zijn weg en de ongerechte man zijn gedachten en hij bekere zich tot de HERE, dan zal Hij Zich over hem ontfermen – en tot onze God, want Hij vergeeft veelvuldig". En vervolgens in vers 11: "...also zal mijn woord, dat uit mijn mond uitgaat, ook zijn; het zal niet ledig tot Mij wederkeren, maar het zal doen wat Mij behaagt en dat volbrengen, waartoe ik het zend."

Zo is Gods Woord: het roept op tot bekering en wil vervolgens licht geven op de weg die we mogen gaan. Willen we de lessen die God ons in Zijn Woord wil leren ook kunnen verstaan en toepassen, dan moeten we onszelf opzij zetten en de Geest van God in ons laten werken. Dan zullen we zien dat ook wij vreemdelingen zijn hier op aarde en dat we op weg zijn naar een hemelse bestemming.

“Petrus, een apostel van Jezus Christus” zo maakt Petrus zich in de aanhef aan ons bekend. Petrus kennen we wel, dat was toch degene die er altijd als eerste bij was, het haantje de voorste, die altijd zijn woordje klaar had? Is dat alles wat we van hem weten? Of weten we ook van hem dat hij tegen zijn Heer zei: “Ik zal mijn leven voor U inzetten!”? (Joh. 13 : 37) Dat was vlak nadat de Here Jezus zijn discipelen had gezegd dat iemand hem zou overleveren, overleveren aan de Farizeeën, die hem trachtten te doden. Petrus hield oprecht van zijn Heer en Meester en wie Hem kwaad wilde doen, moest eerst Petrus voorbij en die zou zich niet makkelijk gewonnen geven. Ik hoop van harte dat we ons wat dat betreft in Petrus herkennen: wat een liefde voor de Here! Geven wij ook alles op voor Hem? Wat dat betreft is Petrus wel een prachtig voorbeeld voor ons. Misschien niet altijd even goed doordacht, maar met een warm hart voor de Here. Geef dat de Here dat ook bij ons mag vinden.

Petrus heeft zijn lesje wel geleerd. Meteen nadat hij gezegd had dat hij zijn leven voor de Here zou stellen, moest de Here hem zeggen: “...de haan zal niet kraaien, eer gij Mij driemaal verloochend hebt.” (Joh. 13:38b) En zo is het gebeurd. Lijken we soms niet wat op Petrus? Het mondje vooraan over de geestelijke dingen, maar wanneer het eropaan komt in de praktijk van alle dag, toch even wat minder dapper en standvastig?

De Here kende Petrus als geen ander en in Lukas 22:61 lezen we, meteen nadat Petrus de Here voor de derde keer had verloochend en de haan had gekraaid: “En de Here keerde zich om en zag Petrus aan”. Hij stond voor Zijn aardse rechters, die Hem vals beschuldigden en nam toch nog de moeite die ontrouwe discipel aan te zien. Wat een trouwe Heer hebben we! Die blik van de Here Jezus zal Petrus nooit zijn vergeten. Ook wij mogen ons daaraan vast klemmen: “...indien wij ontrouw zijn, Hij blijft getrouw, want Zichzelf verloochen kan Hij niet.” (2 Tim. 2:13)

De Here heeft Petrus niet alleen gelaten. Meteen op de opstandingsdag lezen we dat Hij aan Petrus is verschenen. Niemand was daar bij en we weten dus ook niet wat daar is besproken, maar hoe kostbaar is het dat de Here juist hem die zo ernstig tekort was geschoten, wilde opzoeken en ongetwijfeld heeft bemoedigd.

Daarna was er nog een ontmoeting tussen Petrus en de Here aan de zee van Tiberias, zoals we lezen in Johannes 21. Van die ontmoeting is wel een verslag. We weten dus van de drievoudige vraag van de Here aan Petrus: “Heb je mij lief?” en ook van Petrus drievoudige antwoord: “Ja Here, Gij weet dat ik U liefheb.” Petrus was door moeilijke omstandigheden gegaan en had daarvan geleerd, door de genade van de Here. Daarom kon de Here hem

ook een opdracht geven: “weid mijn schapen.” Door wat Petrus had meege-
maakt was hij in het bijzonder in staat om de kudde te weiden, de kudde
van de schapen die bij de Here Jezus horen.

In deze brief, die we nu voor de aandacht hebben, doet hij dat van een af-
stand. Hij schrijft immers niet zo maar aan vreemdelingen, maar aan vreem-
delingen “die in de verstrooiing zijn”. Al in de vroege ontstaansgeschiede-
nis van de gemeente was er al een harde vervolging van de gemeente, met
name door de Joden die niet wensten te erkennen dat deze Jezus werkelijk
de Messias was die komen zou, de Gezalfde van God die het volk verlos-
sen zou van zijn zonden. Op een wonderbaarlijke wijze heeft God ervoor
gezorgd dat de gemeente zich niet zou beperken tot enkele gelovigen in en
rond Jeruzalem, maar doordat de gelovigen alle kanten op waren gevlucht
werd het Evangelie, de blijde boodschap wijd verbreid. Ook door deze
algemene brief aan de vreemdelingen in de verstrooiing voldeed Petrus aan
de opdracht die de Here hem had gegeven om de schapen van de kudde
te weiden. We mogen dankbaar zijn dat God ervoor heeft gezorgd dat ook
deze brief bewaard is gebleven. Hij is ook vandaag de dag nog actueel en
meer dan de moeite waard om bij stil te staan. Zoals de brief destijds de
vreemdelingen in de verstrooiing bemoedigde, doet hij dat nu door Gods
Geest nog steeds. Gods Woord verouderd niet!

In het eerste vers lezen we ook nog hoe ver deze gelovigen wel weg waren
van de plaats waar voorheen God gediend werd, Jeruzalem. De genoemde
streken Pontus, Galatië, Kappadocië, Asia en Bitynië strekken zich uit van
het huidige Syrië tot aan de zuidoever van de Zwarte Zee (het huidige Tur-
kije). Ver weg dus. Verder blijkt uit de afsluiting van de brief dat Petrus he-
lemaal niet bij hen in de buurt was, maar in Babylon. Zo zien we dat Gods
arm niet te kort is om Zijn kinderen te bemoedigen. Zelfs voor onze tijd is
de afstand tussen Babylon en de Zwarte Zee heel groot. En toch werd des-
tijds deze brief door Petrus geschreven en door de geadresseerden gelezen
omdat God ervoor waakte dat Zijn Woord zou doen wat Hem behaagde
en dat zou volbrengen waartoe Hij het zond. Zo ook komt God met Zijn
Woord tot ons vandaag. Geve de Here dat het mag doen wat Hem behaagt.

2 ....de uitverkorenen naar de voorkennis van God, de Vader, in heiliging door
de Geest, tot gehoorzaamheid en besprenging met het bloed van Jezus Christus:
genade en vrede worde u vermenigvuldigd.

We hebben hier nog slechts de aanhef van de brief voor ons, of zoals dat in
de NBG vertaling in het hoofdje wordt aangeduid met de woorden ‘Schrij-

ver – Lezers - Groet’. We zouden kunnen zeggen: “dan weten we nu dus wie de brief geschreven heeft, aan wie de brief geschreven is en dat de aangeschrevenen worden begroet. En dan nu naar vers 3.”

Als we echter de woorden van dit tweede vers nog eens goed tot ons laten doordringen dan gaan we beseffen dat hier heel bijzondere woorden zijn neergeschreven aan de vreemdelingen die in de verstrooiing waren. Die gelovigen hadden het niet gemakkelijk. In vers 6 van dit hoofdstuk lezen we immers: “...ook al wordt gij thans, indien het moet zijn, voor korte tijd door allerlei verzoeken bedroefd.” Mogelijk zouden zij door de moeilijke omstandigheden vergeten dat ze een Vader in de hemel hadden en daarom wordt hun oog en hart meteen naar boven getrokken door de woorden in de aanhef van deze brief: jullie zijn uitverkoren. Verstrooide vreemdelingen, maar ook uitverkoren. Bijzonder is het dat in de Griekse tekst het woord uitverkoren als eerste wordt genoemd na de schrijver van de brief. Letterlijk staat er: Petrus, apostel van Jezus Christus, aan de uitverkoren vreemdelingen van de verstrooiing.... .

Zo wil de Heilige Geest ook ons bemoedigen. Het kan immers in het leven soms moeilijk zijn, we kunnen ons alleen voelen of misschien zelfs in de steek gelaten en toch hebben we een bijzondere positie: uitverkoren. Is het u wel eens opgevallen dat we in dit vers lezen van de Vader, van de Geest en van de Zoon? Die heilige drie-eenheid die er was van eeuwigheid en er zijn zal tot in eeuwigheid, waarin alles besloten ligt maar in het bijzonder toch dat grote heilsplan tot redding en verlossing van verloren zondaars. Dat heilsplan wordt ons hier in enkele korte bewoordingen geschilderd zoals alleen Gods Geest dat kan.

Hoe zijn we dan uitverkoren geworden? We lezen hier van de voorkennis van God, van heiliging door de Geest en van gehoorzaamheid en het sprengen van het bloed van Jezus Christus. De grote en machtige God, die alles weet en alles ziet, wist ook dat wij mensen niet in staat zouden zijn te voldoen aan Zijn heilige eis. We lezen in Rom. 3:19 en 20: “...opdat alle mond gestopt en de gehele wereld strafwaardig worde voor God, daarom, dat uit werken der wet geen vlees voor Hem gerechtvaardigd zal worden, want de wet doet zonde kennen.” En daarmee was het oordeel geveld over de mens. En juist omdat die voorkennis er was bij God, getuigt de hele Bijbel van dat heilsplan van God dat ons hier in de eerste verzen van de brief van Petrus in enkele woorden wordt ontvouwd. In Rom. 3:23 lezen we: “Want allen hebben gezondigd en derven de heerlijkheid Gods, en worden om niet gerechtvaardigd uit zijn genade, door de verlossing in Christus Jezus. Hem heeft God voorgesteld

als zoenmiddel door het geloof, in zijn bloed.... ." Zo lezen we dat hier ook: er was voorkennis bij God, maar ook heiliging door de Geest. Heiliging, dat betekent apart stelling, afzondering. Zo heeft de Geest van God, die op de aarde is uitgestort op de Pinksterdag, door Zijn machtig werk en door het Woord mensen apart gesteld die net zo goed zondaren waren als anderen en het er niets beter van afbrachten, maar die op dat werk van de Geest aan hun hart hebben erkend dat ze zondaren waren, dat ze niet konden voldoen aan Gods eis en alleen nog maar konden zeggen: "God, wees mij, zondaar, genadig." Zo zijn zij gebracht tot de gehoorzaamheid en tot de besprenging met het bloed van Jezus Christus. Want hoewel God die voorkennis had en wist dat wij mensen niet konden voldoen aan Gods eis en dus de heerlijkheid Gods moesten derven (of: niet bereiken konden) en hoewel de Heilige Geest ons heeft bereikt en tot erkenning heeft gebracht dat we zondaren waren, moest er toch betaald worden voor onze zonden. God kon de zonden niet zomaar door de vingers zien en met eerbied gesproken doen alsof dat alles niet gebeurd was, nee er moest over onze zonden een oordeel uitgesproken en uitgevoerd worden. Daarom staan er die machtige woorden dat we uitverkoren zijn tot de gehoorzaamheid en de besprenging met het bloed van Jezus Christus.

Wij mensen waren zondaren, ongehoorzaam aan Gods wil, maar God vond in zijn onmetelijke liefde een weg om zondaren vergeving te kunnen schenken in de gehoorzaamheid van Jezus Christus. Van die gehoorzaamheid lezen we in Fil. 2:5-8: "Christus Jezus, die in de gestalte Gods zijnde, het Gode gelijk zijn niet als roof geacht heeft, en de gestalte van een dienstknecht heeft aangenomen, en aan de mensen gelijk geworden is. En in zijn uiterlijk als een mens bevonden heeft hij zich vernederd en is gehoorzaam geworden tot de dood, ja, tot de dood des kruises." Hoe diep is de Heiland gegaan voor ons zondige mensen. Hij, de Heilige, waarvan we lezen in 2 Kor. 5:21: "Hem, die geen zonde gekend heeft, heeft Hij voor ons tot zonde gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid Gods in Hem." Zo heeft God de Here Jezus voorgesteld als een zoenmiddel, zoals we lezen in Romeinen 3, door het geloof in zijn bloed.

Dat bloed was nodig voor onze verzoening. Hoe groot het ook was dat de Here Jezus gehoorzaam geweest is aan Zijn God en Vader, als het daarbij was gebleven zou dat nog niet voldoende zijn geweest. In Hebr. 9:22 lezen we: "... en zonder bloedstorting geschiedt er geen vergeving." Wat een zekerheid dat we het ook mogen weten dat we uitverkorenen zijn tot de besprenging met het bloed van Jezus Christus. "En het bloed van Jezus, Zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde." (1 Joh. 1:7) Wat een machtig Evangeliewoord komt hier tot ons in deze eerste verzen.

We mogen niet vergeten dat we in Romeinen 3 lezen dat de Here Jezus het zoenmiddel is door het geloof in zijn bloed. Geloven in de Here Jezus is de enige weg voor een zondaar om deel te kunnen hebben aan dat heilsplan van God. Zoals de Here Jezus dat zelf heeft gezegd, zoals we lezen in Joh. 14:6: "Ik ben de weg, en de waarheid, en het leven. Niemand komt tot de Vader dan door mij." Geve de Here dat wij allen dat geloof mogen kennen in onze Heer en Heiland die voor ons stierf aan het kruis van Golgotha en zo die weg heeft geopend waardoor wij met zekerheid mogen zeggen uitverkorenen te zijn, kinderen van God de Vader, die Zijn Zoon voor onze zonden heeft geofferd opdat wij zouden worden gerechtigheid Gods in Hem. Hem zij daarvoor eeuwig dank gebracht.

En zo begint Petrus, geleid door de Heilige Geest, zijn herderlijk schrijven aan die uitverkoren vreemdelingen in de verstrooiing en hij wenst hen toe dat de genade en vrede hen worde vermenigvuldigd. Dat hadden ze ook wel nodig en wij niet minder. Hebben wij niet elke dag genade nodig? Genade van God dat Hij ons staande mag houden in deze wereld waarin de satan het ogenschijnlijk volledig voor het zeggen heeft en de ongerechtigheid dagelijks toeneemt, genade dat Hij ons bewaart voor struikelen, genade dat wij ondanks alles wat ons overkomt tot Hem mogen gaan die ons zo lief had dat Hij zijn eigen Zoon niet spaarde, maar voor ons allen overgegeven heeft? Dan zal er vrede in ons hart zijn en kunnen we alle omstandigheden van het leven overgeven aan onze God en Vader, zoals we dat ook lezen in deze brief in hoofdstuk 4:19: "...hun zielen aan de getrouwe Schepper overgeven." Geve de Heer dat we dat mogen doen door Zijn genade.

Wordt D.V. vervolgd.

~~~~~

Voor onze zonden moest de Here Jezus als Hogepriester op aarde sterven (Hebr. 2:17), voor onze zwakheden leeft Hij nu als onze Hogepriester in de hemel bij God (Hebr. 4:14-16).

Tweetallen: De Here Jezus en Barabbas (Lucas 23:13-25)

Nadat de evangelist Lucas meerdere tweetallen in zijn evangelie heeft beschreven, komt hij nu toe aan de beschrijving van een tweetal dat in de wereldgeschiedenis haars gelijke niet kent. Het laat het onderscheid zien tussen Hem, die de Zoon van God is en hem, die de zoon van de tegenstander van God is; de naam Barabbas betekent: zoon van de vader.

In dit gedeelte van het evangelie staat de Persoon van de Here Jezus zelf centraal. Hierbij wordt niet de keuze van een, of enkele personen onder onze aandacht gebracht, maar de keuze van het hele Joodse volk en de uitvoering daarvan door de Romeinen. Dat betekent dat de hele toenmalige wereld bij die keuze was betrokken en de gehele hedendaagse wereld daar nog steeds de gevolgen van ondervindt.

De gezamenlijke haat tegen de Here en zijn gezalfde (Psalm 2:2^b), heeft bij die gebeurtenis zelfs twee vijanden van elkaar: Pilatus en Herodes, tot vriendschap gebracht (Luc. 23:12); zij werden op die bewuste dag 'broeders in de misdaad'.

De Here Jezus had al eerder in een gelijkenis laten weten dat Hij precies wist hoe het volk tegenover Hem stond: "Hij zeide dan: een man van hoge geboorte trok naar een ver land om voor zich de koninklijke waardigheid in ontvangst te nemen en (daarna) terug te keren. En hij riep tien van zijn slaven en gaf hun tien ponden en zeide tot hen: Drijf handel, totdat ik terugkom. Doch zijn burgers haatten hem en zonden hem een gezantschap achterna met de boodschap: Wij willen niet, dat deze koning over ons wordt." (Luc. 19:12-14). In die gelijkenis had de Here Jezus haarscherp aangegeven dat Hij de harten van zijn volksgenoten kende: zij wilden Hem niet en die gezindheid wordt in deze gebeurtenis, waarbij het volk moest kiezen tussen de Here Jezus en Barabbas, zonneklaar.

Ondanks het feit dat aan de profeet Daniël ruim 500 jaar tevoren in een gezicht getoond was dat 'iemand, gelijk een mensenzoon' de eeuwige heerschappij en het koningschap dat onverderfelijk is, geschonken werd door God (Dan. 7:13,14), was het Joodse volk zo verblind in hun haat ten aanzien van de Here Jezus, dat ze Hem dood wensten; de profetieën van het Oude Testament hadden hen kennelijk niets te zeggen. En ons?

Waarom had de Here Jezus deze haat verdiend? Toen Hij tot zijn volk sprak over 'Mijn Vader' en zei: "Ik en de Vader zijn één", droegen de Joden stenen aan om Hem te stenigen, "omdat Gij, een mens, Uzelf God maakt" (Joh. 10:29-33). De Joden waren al eerder van zins geweest om Hem te stenigen, toen

Hij aan hen vertelde dat Zijn oorsprong was van vóór Abraham (Joh. 8:56-59). De Here Jezus is echter in de wereld gekomen om Zijn leven te geven als losprijs voor velen (Marc. 10:45), niet door steniging, maar aan het kruis.

De argumenten die de Joden aandroegen om Hem door Pilatus, de Romein, te laten veroordelen waren o.a.:

- Hij verbiedt ons om de keizer belasting te betalen,
- Hij zegt van Zichzelf, dat Hij de Christus, de Koning is (Luc. 23:2,3),
- Hij zegt van Zichzelf, dat Hij de Christus, de Zoon van God is (Matth. 26:63,64).

Het eerste argument gebruikten ze om Pilatus, die in dienst van de keizer stond, op hun hand te krijgen. Maar dat de Here Jezus het volk zou hebben aangezet om aan de keizer geen belasting te betalen, was een klinkklare leugen, want Hij had de Farizeeën juist voorgehouden dat zij de schellingen, waarop het beeld van de keizer stond, ook aan de keizer behoorden af te dragen (Mat. 22:17-22). Maar toen het erom ging om Hem veroordeeld te krijgen, bleef geen middel onbeproefd en werd de leugen niet geschuwd; daarmee werd openbaar dat zij de duivel als vader hadden, want de duivel is een leugenaar en de vader van de leugen (Joh. 8:44).

Het tweede argument, dat Hij de Koning van Israël is, was een ware bewering, want dit was al vóór zijn geboorte door de engel Gabriël gezegd tegen Maria, toen hij zei: “Deze zal groot zijn en Zoon des Allerhoogsten genoemd worden, en de Here God zal Hem de troon van zijn vader David geven, en Hij zal als koning over het huis van Jakob heersen tot in eeuwigheid, en zijn koningschap zal geen einde nemen.” (Luc. 1:32,33).

Hij heeft zijn koningschap ook in het openbaar beleden, toen Pilatus Hem vroeg: “Zijt Gij de Koning der Joden? En Hij antwoordde en zeide: Gij zegt het” (Marc. 15:2); de vraag van Pilatus bevatte tegelijkertijd ook het antwoord. Pilatus heeft dat waarschijnlijk zelf ook wel begrepen, omdat hij op het kruis het opschrift liet aanbrengen: “Dit is de Koning der Joden”(Luc. 23:38).

Het derde argument, dat Hij van Zichzelf gezegd zou hebben dat Hij de Christus was, is ook een ware bewering. Toen de Here Jezus in gesprek was met de Samaritaanse vrouw, zei zij tot Hem: “Ik weet, dat de Messias komt, die Christus genoemd wordt.... Jezus zei tot haar: Ik, die met u spreek, ben het” (Joh. 4:25,26). Deze vrouw heeft Hem in het geloof aangenomen, maar toen de hogepriester de Here Jezus bij de levende God liet bezweren of Hij de Christus was, de Zoon van de Levende God, heeft de Here Jezus de hogepriester gewezen op de consequentie van zijn vraag, door hem eenvoudig te

antwoorden: Gij hebt het gezegd (Matth. 26:63,64). De vraag van de hogepriester bevatte tegelijkertijd het antwoord en daarmee beleed de hogepriester, ongewild!, dat hij wel wist Wie hier voor hem stond. De 'beschuldiging' van de hogepriester, dat de Here Jezus van Zichzelf gezegd had dat Hij de Christus was, wordt ontkracht door zijn eigen woorden.

Het is veelzeggend dat zowel op de vraag van de hogepriester als op de vraag van Pilatus de Here Jezus eenvoudig antwoordde met: 'Gij zegt het'. Zo bracht de Here Jezus aan het licht wat in hun hart was, door hen erop te wijzen dat hun vraag een bekentenis inhield, van hetgeen zij Hem betichtten!

Ook ons worden soms vragen gesteld, waaruit blijkt dat de vragensteller het antwoord uit de Bijbel wel weet, maar kennelijk uit is om een valstrik te leggen; men kent het antwoord, maar we worden uitgeprobeerd. Het onderwijs van de Here Jezus in dit soort gevallen is dat we niet uitvoerig hoeven in te gaan op de vraag, maar we mogen dan op dezelfde wijze reageren zoals Hij dat deed.

- Geloof u nou werkelijk dat de Here Jezus op het water liep? Ons antwoord mag dan zijn: U zegt het!
- Geloof u nou werkelijk dat de Here Jezus geboren is uit een maagd? Ons antwoord mag dan zijn: U zegt het!
- Geloof u nou werkelijk dat de Here Jezus is opgestaan uit de dood? Ons antwoord mag dan zijn: U zegt het!
- Geloof u nou werkelijk in de opname van de gemeente? Ons antwoord mag dan zijn: U zegt het!

Op vragen die ons uit ongelof gesteld worden hoeven we niet uitvoerig in te gaan; Paulus zegt: 'Weerleg hen kortweg' (Tit. 1:13). Op vragen die ons worden gesteld uit onwetendheid moeten we serieus ingaan, om de ander te onderwijzen in de waarheid betreffende het evangelie van de Here Jezus.

Er is in de evangeliën een zevenvoudig getuigenis te lezen van personen met een verschillende achtergrond en beweegredenen, die betoogd hebben dat de Here Jezus onschuldig was:

- de overpriesters en de gehele raad, hoewel ongewild (Matth. 26:59,60),
- Judas, de verrader (Matth. 27:4),
- de vrouw van Pilatus (Matth 27:19),
- Pilatus (Luc. 23:4),
- Herodes (Luc. 23:15),
- één der gekruisigde misdadigers (Luc. 23:41),
- de Romeinse hoofdmans (Luc. 23:47).

“Er is niets door Hem bedreven, dat de dood verdient” zei Pilatus (Luc. 23:14). Toen Adam en Eva in de hof van Eden vertoefden, aten ze van de vrucht van de boom waarvan God had gezegd dat het de dood tot gevolg zou hebben. (Gen. 2:17). Zij hadden dus iets gedaan dat wél de dood verdiende, want zij hadden Gods gebod overtreden. Paulus schrijft later: “Want het loon van de zonde is de dood” (Rom. 6:23). Zo was het contract dat God gesloten had met de eerste mens, ook in werking getreden: het ‘werk’ dat de mens deed was de zonde, het ‘loon’ op dat werk was de dood; geheel in overeenstemming met de ‘arbeidsvoorwaarden’.

En zo geldt het nog steeds, want niet alleen Adam en Eva hebben gezondigd waardoor zij stierven, maar er staat dat “allen hebben gezondigd” (Rom. 3:23^a); maar dat is gelukkig niet het enige wat daarover geschreven staat.

Pilatus onderneemt pogingen om de Here Jezus vrij te laten, en beroept zich daarbij o.a. op Herodes, als hij zegt:

- Ik heb Hem in uw tegenwoordigheid verhoord,
- Ik heb geen enkele grond gevonden voor datgene, waarvan gij Hem beschuldigt,
- En ook Herodes niet, want hij heeft Hem tot ons teruggezonden.

Deze woorden van Pilatus zijn tegelijkertijd de aanklacht tegen zichzelf, omdat hij de Here Jezus ten ‘on-rechte’ overgegeven heeft aan het volk; het recht werd hier met voeten getreden!

Pilatus probeert nog in een laatste poging het Joodse volk op andere gedachten te brengen; hij stelt hen het TWEETAL voor de aandacht: Jezus of Barabbas. Er worden aan het volk twee (Z)zonen voor de aandacht gesteld, waaruit zij een keuze moeten maken: de Here Jezus als de Zoon van God en Barabbas als de zoon van de duivel. Van beiden hadden de Joden gedurende langere tijd kunnen zien welke werken zij hadden verricht:

Jezus Christus

- . Zoon van God
- . de Weg (Joh. 14:3)
- . de Waarheid (Joh. 14:3)
- . het Leven (Joh. 14:3)

- . de Heelmeester (Hand. 10:38)
- . zaait het goede zaad (Matth. 13:37)
- . brengt mensen in het Vaderhuis (Joh. 14:2)

Barabbas

- . zoon van de duivel
- . de misleider (Gen 3:4,5)
- . de leugenaar (Joh. 8:44)
- . de moordenaar van den beginne (Joh.8 :44)
- . de ziekmaker (Job 2:7)
- . zaait het onkruid (Mat. 13:39)
- . brengt mensen in de hel (Op. 20:10,15)

- . het LAM (Joh. 1:29,36)
- . brengt mensen in het licht (1 Petr. 2:9)
- . de Voorspraak (1 Joh. 2:1)
- . de Redder der wereld (1 Kor. 1:21)
- . brengt eenheid (Joh. 17:11,22)
- . schenkt (Joh. 17:2)
- . is de goede Herder (Joh. 10:11) enz.
- . de slang (Gen. 3:1 en Op. 20:2)
- . brengt mensen in de duisternis (Joh.13:30)
- . de aanklager (Zach. 3:1,2 en Op. 12:10)
- . de verleider der wereld (Op. 12:9)
- . brengt verdeeldheid (Gal. 1:6,7)
- . rooft (Matth. 13:19)
- . is de brullende leeuw (1 Petr. 5:8) enz.

Het Joodse volk werd de keuze voorgehouden, wie zij zich van dit tweetal wensten: de Here Jezus of Barabbas. De keuze lijkt niet moeilijk: het leven en voorspoed óf de dood en tegenspoed. In de geschiedenis zijn meerdere keuzemomenten beschreven; het begin daarvan ligt in de hof van Eden.

Adam en Eva werden voor de keuze gesteld om te luisteren naar de woorden van God of naar het woord van de slang (de duivel). Deze eerste mensen hebben de verkeerde keuze gemaakt door het oor te lenen aan de duivel, met als gevolg de dood, die tot alle mensen is doorgegaan (Rom. 5:12). Verkeerde keuze!

Lot, de neef van Abraham, werd voor de keuze gesteld om God te dienen op de bergen, ver weg van de mensen, of om te gaan wonen bij de mensen in Sodom, 'de streek die was als de hof des Heren'; hij maakte de verkeerde keuze, net als eens Adam en Eva in de hof des Heren, en hij koos voor Sodom, dat later door vuur werd verbrand (Gen. 13:10-13). Verkeerde keuze! Mozes heeft het Joodse volk veertig jaar lang door de woestijn geleid, tijdens welke reis het volk gebeten werd door de slang(en), dit is de duivel (Num. 21:4-9). Aan het einde van zijn dienst stelt Mozes in een lange toespraak het volk voor de keuze: de zegen of de vloek (Deut. 28). In Deut. 30:15-19 lezen we dan de volgende woorden van Mozes: "Zie, ik houd u heden het leven en het goede voor, maar ook de dood en het kwade....Ik neem heden de hemel en de aarde tegen u tot getuigen; het leven en de dood stel ik u voor, de zegen en de vloek: *kies dan het leven, opdat gij leeft,...* ." (Cursivering zelf toegevoegd.)

Na al die gebeurtenissen en de fatale gevolgen van hun verkeerde keuzes die het Joodse volk ervaren heeft, wordt het Joodse volk nu opnieuw voor een keuze gesteld. Pilatus vroeg hen: "Wie wilt gij, dat ik u zal loslaten: Barabbas of Jezus, die Christus genoemd wordt?" (Matth. 27:17) Paulus schrijft ons dat God, in de Here Jezus, de goedertierenheid en menselijkheid getoond heeft (Tit. 3:4). "Hij is rondgegaan, wel doende en genezende allen, die door de duivel overweldigd waren, want God was met Hem" (Hand. 10:38).

Het Joodse volk had Zijn zegeningen ervaren toen Hij o.a. drie doden had opgewekt (het dochttertje van Jairus, de jongeling van Nain en Lazarus), vele blinden het gezicht had gegeven, lammen weer had laten lopen, krankzinnigen had bevrijd van de demonen, duizenden mensen had gevoed, enz. Zoals de Here God vol was van barmhartigheid en genade, lankmoedigheid, groot van goedertierenheid, trouw en zonde vergevend (Ex. 34:6,7), zo was ook de Here Jezus in deze wereld: **Zo Vader zo Zoon!**

Barabbas had een ander verleden: hij was een oproermaker, een moordenaar, een rover. Hij vertoonde al de kenmerken van zijn vader, de duivel; ook hier geldt: zo vader zo zoon!

Omdat de Joden zowel de werken van de Here Jezus hadden ervaren alsook van Barabbas, leek de keuze waarvoor Pilatus het volk stelde niet zo moeilijk; de keuze bevatte kort samengevat: het Leven of de dood.

“Wie van de twee wilt gij dat ik u loslaat? Zei zeiden: Barabbas!” (Matth. 27:21)
Onbegrijpelijk!

De eerste keuze van het volk, aangezet door de overpriesters en de oudsten, was dat zij eisten dat Barabbas losgelaten zou worden, maar daar bleef het niet bij. Hun tweede keuze was dat zij eisten dat de Here Jezus gekruisigd moest worden. Pilatus voldoet uiteindelijk aan hun wensen.

De gevolgen van de invrijheidstelling van Barabbas heeft het Joodse volk in de daaropvolgende eeuwen in hun leven ondervonden. Het volk eiste de vrijlating van de moordenaar Barabbas en de mensenmoordenaar van de beginne heeft sindsdien vele miljoenen Joodse mensen de dood gebracht. De geschiedenis van het Joodse volk is een geschiedenis van vervolgingen, pogroms, vernederingen, smaadheden, enz.

Mozes had het volk al eeuwen voordien gewaarschuwd voor de gevolgen, als het de verkeerde keuze zou maken: “Gij zult een voorwerp van ontzetting worden, een spreekwoord en een spotrede onder alle volken, naar wier land de Here u wegvoert.....De Here zal u een bevend hart geven, ogen vol heimwee en een kwijnende ziel. Zonder ophouden zal uw leven in gevaar verkeren.....en van uw leven niet zeker zijn. 's Morgens zult gij zeggen was het maar avond en 's avonds zult gij zeggen was het maar morgen, vanwege de vrees die uw hart vervult en vanwege het schouwspel dat uw ogen zien.” (Deut. 28:37, 64-67) De Holocaust is een triest dieptepunt in de geschiedenis van het Joodse volk, terwijl het ergste nog moet komen (Jer. 30:7 en Dan. 12:1,7 en Matth. 24 :21).

De duivel, die op deze aarde rondgaat als een brullende leeuw, heeft ook zijn slachtoffers gemaakt onder de andere wereldbewoners. De geschiedenis van de mensheid is een geschiedenis van bloed en tranen. Vele, vele miljoenen mensen zijn in talloze oorlogen door geweld en moordpartijen

om het leven gebracht en dat gaat nog steeds door. Barabbas en zijn nazaten doen nog steeds, onverminderd hun werk; we worden nog elke dag met de verkeerde keuze geconfronteerd.

Petrus heeft bij zijn toespraak in de tempel het volk nog eens gewezen op hun keuze, toen hij zei: "Jezus, die gij hebt overgeleverd en verloochend ten overstaan van Pilatus, ofschoon deze oordeelde dat men Hem moest loslaten. Maar gij hebt de Heilige en Rechtaardige verloochend én begeerd dat u een man, die een moordenaar was, geschonken zou worden, en de Leidsman ten leven hebt gij gedood..."(Hand. 3:13-15). In Hand. 3:26 lezen we dan: "God heeft in de eerste plaats voor u zijn Knecht doen opstaan en Hem tot u gezonden, om u te zegenen, door een ieder uwer af te brengen van zijn boosheden" Hij stelt hen opnieuw voor een keuze! Maar ook nu maakten de leidlieden van het volk de verkeerde keuze.

De wereld gaat nog steeds gebukt onder de gevolgen van de verkeerde keuze en deze gevolgen zullen niet eerder eindigen dan wanneer de Vrededorst, de Leidsman ten leven, de Here Jezus, zijn vrederijk zal oprichten (Op. 20:1-6).

Het volk eiste de kruisiging van de Here Jezus. Waarom heeft Hij zich tweemaal verborgen, toen de Joden Hem wilden stenigen? (Joh.8:59 en 10:31). De steniging was de straf voor hen die de wet hadden overtreden (Joh. 8:4,5 en vele plaatsen in het O.T.). De Bijbel noemt de wet een bediening des doods (2 Kor. 3:7), die met letters 'op stenen gegrift' was (Ex. 31:18). Maar omdat de Here Jezus altijd de wil van de Vader deed en op geen enkel punt de wet had overtreden en als enige Mens zelfs de tittel en jota van de wet had vervuld (Matth. 5:17,18), zou steniging van Hem in tegenspraak met de wet zijn geweest; daarom verborg Hij Zich, toen het volk Hem wilde stenigen. Hij was gekomen om de wet te vervullen. Hij wilde niet de dood ontlopen, maar wel de dood door steniging. Bovendien zou steniging van Hem alleen de verzoenende straf voor het Joodse volk hebben betekend.

Waarom dan de dood door kruisiging? Daarvoor moeten we terug naar het eerste mensenpaar: Adam en Eva. Zij hadden zich door de duivel laten verleiden om te eten van de vrucht van de boom der kennis van goed en kwaad, dat wil zeggen dat bij een boom de zonde de wereld is binnengekomen en daarom moest ook bij een boom, het houten kruis, de zonde worden teniet gedaan. Petrus zegt ons dat de Here Jezus onze zonden in zijn lichaam **op het hout** gebracht heeft (1 Pet.2:24). Omdat de Here Jezus dat heeft gedaan werd de vergeving van de zonden niet beperkt tot alleen de Joden via steniging, maar is het werk van de Here Jezus **op het hout** de basis voor God om

aan alle mensen zijn genade te betonen, omdat 'uw eerste vader (Adam) al gezondigd heeft' (Jes. 43:27).

Paulus zegt daarover: "Want de genade Gods is verschenen, heilbrengend voor alle mensen,..." (Tit.2:11, cursivering zelf toegevoegd). Zo is het kruis voor hen die geloven, de boom des levens geworden.

*U, Jezus hebt de last gedragen,
die zonde en schuld te dragen gaf;
God zag uw werk met welbehagen
en wendt van ons zijn straffen af.
Wij, schuldig, door God uitgedreven,
wij bleven ver van Eden staan,
maar het kruis werd ons de boom van 't leven,
die wees de Vader zelf ons aan!*

De door Lucas beschreven gebeurtenis, die we hier kort hebben overdacht, is een gebeurtenis waarvoor, ook nú nog steeds, elk mensenkind wordt geplaatst: kiezen we voor de Here Jezus, die zijn leven heeft gegeven op het kruis, opdat Hij ons eeuwig leven schenkt, of wijzen we Hem af en blijven we bij de toenmalige keuze voor de moordenaar Barabbas, met als gevolg de eeuwige dood? Nu niet kiezen betekent uw instemming met de toenmalige keuze van het volk! Geen mens kan zich verschuilen met het argument dat wij, door de schuld van het eerste mensenpaar, nu ook, buiten onze schuld, zondaren zijn. Ieder mens wordt sindsdien voor een persoonlijke keuze gesteld!

KIES DAN HET LEVEN, OPDAT GIJ LEEFT! (Deut. 30:19).

~~~~~

*Mijn leven heeft een zin, al heeft het dan niet mijn zin.
Het heeft een goddelijke, een eeuwige zin, die mij nu
nog wel verborgen is, maar die mij eens verklaard zal
worden.*

*"Moet ik vragend hier vaak gaan,
boven zal ik 't eens verstaan."*

(G.L. 118:5)

Gehoorzaamheid

Er staat in de brief van Paulus aan de Romeinen een tekst waarin de ongehoorzaamheid en het omgekeerde, de gehoorzaamheid, met elkaar vergeleken en het gevolg van beide als tegengesteld genoemd worden. (Rom. 5:19) Hoe kan het ook anders: tegengesteld handelen betekent tegengesteld gevolg. De tekst luidt als volgt:

Want, gelijk door de ongehoorzaamheid van één mens zeer vele zondaren geworden zijn, zo zullen ook door de gehoorzaamheid van één zeer velen rechtvaardigen worden.

De eerste, de ongehoorzame mens, was Adam.

De tweede, de gehoorzame, was Jezus Christus.

De eerste, Adam, was een mens, geschapen naar het beeld van God. Maar hij wilde God gelijk zijn.

De tweede, Jezus Christus, was God, maar Hij wilde mens worden, precies het omgekeerde.

Adam wilde hoger op door ongehoorzaam te zijn aan God.

Christus wilde zich vernederen door aan God gehoorzaam te zijn.

Wat een verschil!

De eerste mensen leefden in de hof van Eden, door God beplant met een overvloed aan bomen waarvan de vruchten gegeten konden worden. Van slechts één boom mochten zij niet eten. Als ze daarvan toch zouden eten, zouden zij sterven. Door gehoorzaam te zijn, zouden zij niets te vrezen hebben.

Christus echter zou door te gehoorzamen juist sterven, niet als straf, maar omdat Hij van de Vader in de hemel het gebod had ontvangen om zijn leven voor de schapen (mensen) af te leggen.

Adam zou sterven door aan God ongehoorzaam te zijn.

Christus is gestorven in gehoorzaamheid aan God.

Adam heeft heel zijn nageslacht in zijn val meegesleept. Zij waren en zijn allen zondaren.

Door Christus zijn allen die in Hem geloven rechtvaardigen. Voor de zonden die hen kenmerkten heeft Hij de straf ondergaan en betaald.

Wat een verschil! Wij zijn allemaal geboren in een wereld die door zonde

gekenmerkt wordt en we zijn ook zelf zondig van aard en daad. Daardoor valt het ons niet zo sterk op. We weten niet anders en achten dat normaal. Maar het leven op aarde kan niet bedoeld zijn om te kunnen lijden, de oorzaak te zijn dat anderen lijden en te sterven en vergeten te worden. De schepping van de mens is niet een sinistere grap geweest, God zocht mensen, geschapen naar zijn beeld, die Hij kon liefhebben en wel doen. "En God zeide : Laat Ons mensen maken naar ons beeld, naar onze gelijkenis,... ." (Gen.1:26) Dat is gebeurd en God zag dat het zeer goed was. (Gen.1:31)

Maar toen kwam de satan in de gedaante van een slang. Hij kwam met leugens en beloften. Door leugen liet hij de vrouw twijfelen aan Gods goedheid en door leugen spiegelde hij haar voor dat zij als God kon zijn als zij aan Gods woorden ongehoorzaam was.

De vrouw luisterde naar de leugens van satan en at van de vrucht waarvan God had gezegd, dat ze daarvan niet mocht eten en liet ook haar man daarvan eten. God had gezegd dat zij zouden sterven als zij daarvan aten. Zij waren echter ongehoorzaam en deden het toch.

Ongehoorzaam. Hun nageslacht zijn wij. En wij hebben, evenals zij, een zondige aard. En een van de kenmerken van onze aard is ongehoorzaamheid. Geen wonder. Een hond brengt hondjes voort, een roofvogel brengt roofvogels voort en een ongehoorzaam mens brengt ongehoorzame kinderen voort.

Toen Paulus in de brief aan de Romeinen de mensen typeerde, schreef hij over hen "die zichzelf zoeken, der waarheid ongehoorzaam en der ongerechtigheid gehoorzaam zijn,..." (Rom. 2:8)

Maar hij kon ook schrijven: "Maar Gode zij dank: gij wáárt slaven der zonde, doch gij zijt gehoorzaam geworden aan die vorm van onderricht, die u overgeleverd is;..." (6:17). Wie bedoelde hij in die laatste woorden? Gelovige mensen. Zijn die beter dan ongelovigen? O nee, we hebben allemaal een zondige en daardoor ongehoorzame natuur.

Geen verschil dus? Jawel, want wie zich bekeert en in Jezus Christus gelooft, is volgens Rom. 6:17 van harte gehoorzaam geworden aan het onderricht (of de leer) die hun overgeleverd was.

Zo moet het dus. We moeten van harte gehoorzaam worden aan het evangelie, de leer aangaande Jezus Christus en in Hem geloven. Van hen die in Hem geloven staat geschreven dat hun zonden vergeven zijn, dat zij eeuwig leven hebben, dat hun toekomst de hemel is, dat zij kinderen van God zijn en dat zij niet verloren gaan.

En verder? Verder wordt er gehoorzaamheid gevraagd. Van kinderen mag

gevraagd worden dat zij aan de ouders gehoorzaam zijn. Ze zijn het niet altijd, maar dat is toch wel zoals het behoort te zijn. Zelfs een poes dwingt de jonge poesjes te gehoorzamen. Als ze dat niet doen, worden ze aan hun nekvel opgetild en meegenomen naar de veilige plaats waar moeder poes hen wil hebben.

Sommige lezers zullen nu mogelijk protesteren en er op wijzen dat christenen niet onder de wet staan.

Klopt dat? Ja dat klopt. Maar zij staan wel onder de Meester die hen gekocht heeft en met zijn bloed heeft betaald. En daardoor hebben gelovigen een hogere verplichting dan een wet kan opleggen. Er is namelijk de verplichting van de dankbaarheid bij gekomen. Of zou het geen reden tot dankbaarheid zijn dat Jezus in onze plaats het oordeel heeft ondergaan, opdat zij die in Hem geloven geen oordeel hoeven te vrezen, maar eeuwige heerlijkheid tegemoet gaan?

Dank voor uw onovertreff' lijke gave,
Jezus, de Zoon die U gaf uit uw schoot,
niet voor de besten, de goeden en braven
maar die Hem hebben gehaat tot de dood.
Liefde van God die uitging tot
zondaars voorheen maar nu kind' ren van God.

Dank dat uw liefde ons thuis wilde halen,
hoe ver verloren ook en hoe ontaard,
dat U door Jezus ook wilde betalen
voor zulke zondaars, die liefde niet waard.
Liefde van God, die uitging tot
zondaars voorheen maar nu kind' ren van God.

Dank dat U ons hebt bestemd om hierboven
eenmaal gekroond rondom Jezus te staan,
koningen, priesters om Hem daar te loven
terwijl wij dreigden verloren te gaan.
Liefde van God die uitging tot
zondaars voorheen maar nu kind' ren van God.

Voorbeelden

In 1 Kor. 10:11 heeft Paulus over de geschiedenis van Israël geschreven: "Dit is hun overkomen tot een voorbeeld (voor ons) en het is opgetekend ter waarschuwing voor ons, over wie het einde der eeuwen gekomen is."

Israël heeft immers ook een verlossing meegemaakt, de verlossing uit Egypte en vervolgens door de Rode Zee. Zij hebben toen gezongen en hun dankbaarheid geuit. Maar ruim drie dagen later, toen zij bij Mara water vonden, maar dat niet konden drinken omdat het bitter was, mopperden zij. En ruim twee maanden na hun verlossing uit Egypte zeiden zij zelfs “Och, dat wij door de hand des HEREN in het land Egypte gestorven waren, toen wij bij de vleespotten zaten en volop brood aten; want gij hebt ons in deze woestijn geleid om deze gehele gemeente van honger te doen omkomen.” (Ex. 16:3)

Ongeveer vier maanden na hun verlossing uit Egypte, bij de berg Sinaï, maakten zij zelfs een afgod, een kalf, en offerden brandoffers. (Ex. 32) Dat was regelrechte ongehoorzaamheid aan wat de Here gezegd had. En het staat in Exodus geschreven als een voorbeeld voor ons. Waarom? Omdat ook wij een zondige natuur hebben en dikwijls tot op zekere hoogte gehoorzaam zijn, maar waar het ons niet past onze eigen weg kiezen.

Er wordt soms gewezen op het begin van Galaten 5: “Opdat wij waarlijk vrij zouden zijn, heeft Christus ons vrijgemaakt. Houdt dus stand en laat u niet weer een slavenjuk opleggen”. (vers 1). Maar in vers 13 van datzelfde hoofdstuk lezen we: “Want gij zijt geroepen, broeders, om vrij te zijn; (gebruikt) echter die vrijheid niet als een aanleiding voor het vlees,....”

Het vlees, dat is onze oude zondige natuur, staat tegenover de Geest die God de gelovigen gegeven heeft, opdat zij daardoor geleid worden. In de verzen 19-21 worden dan de werken van dat God vijandige vlees genoemd: “hoerij, onreinheid, losbandigheid, afgoderij, toverij, veten, twist, afgunst, uitbarstingen van toorn, zelfzucht, tweedracht, partijschappen, nijd, dronkenschap, brasserijen en dergelijke, waarvoor ik u waarschuw, zoals ik u gewaarschuid heb, dat wie dergelijke dingen bedrijven, het Koninkrijk Gods niet zullen beërven.”

In de verzen 22 tot 25 lezen we dan hoe het wel behoort te gaan:

“Maar de vrucht van de Geest is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid, zelfbeheersing. Tegen zodanige mensen is de wet niet. Want wie Christus Jezus toebehoren, hebben het vlees met zijn hartstochten en begeerten gekruisigd. Indien wij door de Geest leven, laten wij ook door de Geest het spoor houden”.

En laten we vers 26 niet vergeten: “Wij moeten niet praalziek zijn, elkander tartend, elkander benijdend”.

We worden geboren met een natuur als Adam had: zondig en tot ongehoorzaamheid geneigd.

Als we dan wedergeboren zijn, dat is uit God geboren zijn (Joh.1:13), laten we dan ook de goddelijke natuur vertonen, want die hebben we dan ontvangen: “Zijn goddelijke kracht immers heeft ons met alles, wat tot leven en godsvrucht strekt, begiftigd door de kennis van Hem, die ons geroepen heeft door zijn heerlijk-

heid en macht; door deze zijn wij met kostbare en zeer grote beloften begiftigd, opdat gij daardoor deel zoudt hebben aan de goddelijke natuur, ontkomen aan het verderf, dat door de begeerte in de wereld heerst". (2 Petrus 1:3 en 4).

Wek in ons bereidheid, Heer
tot het horen van de leer
die ook het geweten raakt
en ons meer godvruchtig maakt.
Niet wat mensen willen horen
of hun rust niet zal verstoren.
Geef ons, Heer wat U bedoelt,
niet waar 't vlees zich goed bij voelt.

Geef ons door uw Woord het zicht
op uw weg, geef ons uw licht
en maak in ons hart een baan
waarop U met ons kunt gaan.
Laat daardoor ons kenmerk wezen
dat wij U waarachtig vrezen;
werk in ons gehoorzaamheid
voor het pad waarop u leidt.

~~~~~

*"Ik ben met Christus gekruisigd en ik leef
niet meer, maar Christus leeft in mij.*

(Gal. 2:20)

*Als ons eigen ik in ons regeert en niet de Geest van
God, zijn we voor Hem geen vreugde, voor anderen
geen zegen en zelf ongelukkig.*

Sola Scriptura.

Wat zocht ik eigenlijk op internet? Ik weet het echt niet meer. Ik kwam in ieder geval op een pagina terecht, waarop boeken werden vermeld die over de Reformatoren handelen. Daar las ik een opvallende uitspraak. Het was een pagina in het Duits, maar ik meen dat ik het opvallende stuk als volgt juist weergeef: “Met hun stelling dat alleen de Heilige Schrift de grondslag voor het christelijk belijden kan zijn, hebben de Reformatoren de deur geopend voor.....”

U vraagt zich misschien af wat het bijzondere in deze woorden kan zijn. Maar bij het lezen dacht ik onmiddellijk aan de bovenstaande woorden die naar ik meen van Maarten Luther afkomstig zijn. Die uitdrukking is me al lange tijd bekend, maar plotseling drong het tot mij door dat die gedachte en het handelen daarnaar inderdaad een omwenteling tot gevolg heeft gehad. Niet meer wat de kerk leerde of voorschreef, noch de kerkelijke praktijken maar alleen de Heilige Schrift werd volgens die opvatting beslissend en maatgevend geacht.

Er viel daardoor heel veel weg en de soberheid van de protestantse kerken na de reformatie is daarmee in overeenstemming.

Maar..... hoe is het vandaag?

Op de lagere school met de Bijbel leerde ik dat wij, protestanten, met het Sola Scriptura van Luther van harte instemden. Is dat waar? Of hebben wij op onze beurt onze eigen protestantse geschriften ongeveer hetzelfde gezag toegekend dat Rome indertijd reeds aan haar leringen gegeven heeft. De catechismus, de vijf artikelen tegen de Remonstranten, het kort begrip, de liturgie der Gereformeerde Kerken, de verschillende formulieren en de kerkenordering, zijn die voor velen niet eveneens naast of zelfs in de plaats van de Heilige Schrift gekomen? Beroept men zich niet gedurig op vaders, oudvaders of nog oudere vaders, op leraren uit tijden die voorbij zijn terwijl de Schrift wordt verwaarloosd?

Men promoveert op wat deze en die leerde over de brief aan de Romeinen, op de theologie van deze en gene oude of nog oudere theoloog, waarbij die geachte figuren van voorheen uitgebreid de aandacht krijgen, maar hoeveel aandacht is er voor Gods Woord en wordt de bedoeling van de Heilige Geest ook gezocht?

Bij verschillen van mening komt men met klinkende namen en met citaten van deze en gene geachte predikant of broeder uit oude tijden. Als men zulke beroemdheden nodig heeft mist men kennelijk het inzicht in de Heilige Schrift, dat alleen recht van spreken geeft.

Laat ik het kort houden, lezers. Mijn oproep is: Terug naar Gods Woord, Gods Woord alleen.

Sola Scriptura!

~~~~~

*Zij herkenden hen, dat zij met Jezus geweest waren.
(Hand. 4:13)*

Als ik aan de wereld denk, drukt de wereld zijn stempel op mij.

Als ik aan mijn beproevingen en smarten denk, drukken die hun stempel op mij.

Als ik aan mijn falen denk, drukt mijn falen zijn stempel op mij.

Als ik aan Christus denk, drukt Christus Zijn stempel op mij.

(D.L. Moody)

In het licht zijn, in het licht wandelen

Gij waart vroeger duisternis, maar thans zijt gij licht in de Here. (Ef. 5:8)

Een zegen voor ieder kind van God om dat te weten. Maar er is meer:

“Wederom dan sprak Jezus tot hen en zeide: Ik ben het licht der wereld; wie Mij volgt, zal nimmer in de duisternis wandelen, maar hij zal het licht des levens hebben.” (Joh. 8:12)

In het licht zijn is een zegen. In het licht wandelen mag daarop volgen.

“Wie in de duisternis wandelt, weet niet waar hij heengaat, omdat de duisternis zijn ogen verblind heeft.” (1 Joh. 2:11)

We zullen in het licht wandelen als we de Here Jezus volgen en in zijn voetstappen wandelen. Zijn sporen zien we op de bladzijden van de evangeliën afgedrukt. Laten we dan spoorzoekers zijn en die rechte sporen ook volgen.

*Ik wandel in het licht met Jezus,
mijn ziel is Hem gans toegewijd.
Met Hem verreezen tot nieuw leven,
volg 'k mijn Heiland tot in eeuwigheid.*

*Ik wandel in het licht met Jezus,
o mocht in zelf een lichtje zijn,
dat straalt temidden van de wereld,
die gebukt gaat onder zorg en pijn.*

~~~~~